

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **R. K.**, zast. JUDr. Ing. Pavlem Fabianem, advokátem, se sídlem Marešova 304/12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/195051-913, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2019, č. j. 55 Ad 23/2018 - 67,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 55 Ad 23/2018 - 67, ze dne 31. 10. 2019, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2018/ 195051-913, ze dne 27. 9. 2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Ing. Pavlovi Fabianovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad práce ČR, krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10286/2016/CBU (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), zamítl návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči ze dne 18. 6. 2015 a rozhodl o poskytování příspěvku v původní výši 4.000 Kč měsíčně. Svůj závěr opřel o posouzení zdravotního stavu žalobkyně o stupni

závislosti vypracované Okresní správou sociálního zabezpečení České Budějovice (dále jen „OSSZ České Budějovice“) ze dne 16. 10. 2015.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/217017-913, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Shodně se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že žalobkyně není schopna zvládat 6 základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, stravování, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Považuje se proto za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Tyto závěry opřel mimo jiné o posudek ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2016/753-CB, vyhotovený Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích (dále jen „posudek ze dne 30. 9. 2016“ a „posudková komise“).

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 10. 2017, č. j. 55 Ad 15/2016 – 53, (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/217017-913. Shledal ho nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a uložil žalovanému doplnit skutkový stav věci za účelem odstranění pochybností o zdravotním stavu žalobkyně.

[4] Žalovaný na to v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak, že žalobkyni zvýšil příspěvek na péči z částky 4.400 Kč na částku 8.800 Kč měsíčně od ledna 2017, a to v souladu s § 4 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), a § 7, § 8, § 9, § 11 odst. 2 písm. c) a § 13 a § 14 téhož zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě doplněného skutkového stavu jednak sociálním šetřením v místě bydliště žalobkyně dne 17. 7. 2018 a posudkem posudkové komise ze dne 20. 8. 2018, č. j. 2018/154-CB (dále jen „doplňující posudek“ nebo „posudek ze dne 20. 8. 2018“), shrnul, že v období od 18. 6. 2015 (den podání žádosti o zvýšení příspěvku na péči - poznámka kasačního soudu) do 31. 12. 2016 nedošlo ke změně stupně závislosti žalobkyně na péči, byť odlišně hodnotil zvládání základní životní potřeby stravování. Tu na rozdíl od správního orgánu prvního stupně považoval za zvládanou. Žalobkyně však stále nezvládala 5 základních životních potřeb (orientace, komunikace, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost), tudíž stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby se v uvedeném období nezměnil. V období od 1. 1. 2017 však shledal žalovaný zvýšení stupně závislosti na péči, jelikož žalobkyně již nezvládá 7 základních životních potřeb (nad rámec dosud uznaných pěti navíc mobilitu a tělesnou hygienu). Od 1. 1. 2017 je tedy žalobkyně osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost). Žalovaný v napadeném rozhodnutí také doplnil, že od srpna 2016 náležel žalobkyni příspěvek na péči ve stupni II v částce 4.400 Kč (namísto původní přiznané částky 4.000 Kč), a to v důsledku novelizace zákona o sociálních službách provedené zákonem č. 189/2016 Sb.

II.

[5] Žalobou u krajského soudu se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud žalobu zamítl shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku předně shrnul, že předmětem sporu bylo jednak posouzení zvládání základních životních potřeb žalobkyně odpovídající stupni III závislosti teprve od 1. 1. 2017. Stěžovatelka míní, že jí příspěvek na péči odpovídající

pokračování

tomuto stupni závislosti měl náležet již ode dne podání žádosti o zvýšení příspěvku na péči (18. 6. 2015), respektive nejpozději od března roku 2016. Po rekapitulaci průběhu řízení před žalovaným však krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, shledal-li v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016 žalobkyni závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II pro nevládní 5 základních životních potřeb. Žalovaný podle krajského soudu respektoval závazné závěry vyplývající pro něj ze zrušujícího rozsudku, doplnil skutkový stav o sociální šetření v místě bydliště stěžovatelky dne 17. 7. 2018, vyšel též z doplňujícího posudku ze dne 20. 8. 2018 opřeného také o kompletní dokumentaci od praktického lékaře, dále o lékařské nálezy týkající se očního vyšetření a o úplnou zdravotní dokumentaci [obsahuje citlivé údaje]. Krajský soud poukázal i na to, že posudková komise vzala v úvahu i soudně znalecký posudek z oboru [obsahuje citlivé údaje] ze dne 17. 7. 2017, předložený samotnou žalobkyní. Možnosti být vyšetřena odbornými lékaři posudkové komise žalobkyně nevyužila. Ačkoliv oproti předchozím závěrům spočívajícím v uznání nevládní 6 základních potřeb žalovaný uznal za nevládné v uvedeném období pouze 5 z nich a oproti správnímu orgánu prvního stupně považoval za zvládnou základní životní potřebu stravování, žalobkyně stále nevládala 5 základních životních potřeb, tudíž nebyl nikterak ovlivněn předchozí správný závěr o tom, že žalobkyně byla v uvedeném období osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. Objektivní změna zdravotního stavu byla podle krajského soudu správně posouzena s ohledem na nový odborný nález až od ledna 2017. Krajský soud uzavřel, že posouzení zdravotního stavu je věcí odborně medicínskou a posudková komise řádně odůvodnila zvýšení stupně závislosti ve stupni III právě až od ledna 2017.

[7] Nedůvodnou krajský soud shledal i námitku žalobkyně o nesprávném neuznání nevládní základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání, a výkon fyziologické potřeby v období od 1. 1. 2017. Poukázal na doplňující posudek ze dne 20. 8. 2018 vypracovaný posudkovou komisí a vysvětlil, že co se týče stravování, sama žalobkyně v rámci šetření v místě jejího bydliště uvedla, že jí sama, jídlo nemusí mít nakrájené, sama je schopna si připravit i jednoduché jídlo, tudíž je schopna sama zvládnout tuto životní potřebu. Ohledně základní životní potřeby oblékání a obouvání krajský soud upozornil, že posudková komise neshledala poruchu struktur a funkce nosného a pohybového aparátu, pro kterou by žalobkyně nevládala jednotlivé aktivity v rámci uvedené základní životní potřeby. Nebyla shledána ani závažná disfunkce jemné motoriky či zraková funkce na úrovni úplné nebo praktické slepoty a sama žalobkyně nadto sdělila, že se převléká sama. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby ze šetření vyplnilo, že žalobkyně chodí na WC sama a tvrzený doprovod na WC byl hodnocen v rámci základní životní potřeby mobilita, jež byla od 1. 1. 2017 uznána jako nevládná.

[8] Stejně tak za nedůvodnou považoval krajský soud námitku žalobkyně o nesprávném posouzení základní životní potřeby mobilita, jelikož ta byla uznána za nevládnou teprve od počátku roku 2017. Krajský soud upozornil, že žalobkyně uváděla termíny imobility odlišně (v žalobě uváděla únor 2016, v rámci sdělení o nemožnosti zúčastnit se jednání posudkové komise uváděla, že je trvale ležící od března 2018) a při sociálním šetření v místě jejího bydliště dne 17. 7. 2018 byla schopna se posadit na lůžko, pohybovat se o dvou francouzských holích a s pomocí osoby poskytující jí péči (pana V.) podle svého tvrzení opouští byt, je schopna sejít a vyjít i schody. Sama žalobkyně uvedla

zhoršení hybnosti cca 1,5 roku před sociálním šetřením. Závěr posudkové komise o imobilitě teprve od ledna 2017 tak považoval krajský soud za úplný a přesvědčivý.

[9] K námitce vztahující se k osobě MUDr. M. E., předsedkyni posudkové komise, která uskutečnila sociální šetření v místě bydliště žalobkyně dne 17. 7. 2018, krajský soud uvedl, že posudek posudkové komise považuje za úplný a přesvědčivý, žalobkyní vznesené námitky v něm byly řádně vypořádány a posudek obsahuje i řádné vysvětlení závěru, z jakých důvodů došlo ke změně názoru ohledně zvládnutí některých základních životních potřeb. Nadto k osobě MUDr. M. E. žalobkyně nevznesla v řízení před správními orgány žádné námitky, ač byla s doplňujícím posudkem ze dne 20. 8. 2018 seznámena.

[10] Ohledně námitky správnosti znaleckého posudku MUDr. T. ze dne 17. 7. 2017 krajský soud upozornil, že jej předložila sama žalobkyně a tudíž sloužil jako jeden z důkazů a byl též podkladem pro vypracování posudkového hodnocení posudkové komise.

[11] Krajský soud zaujal stanovisko též k výhradám žalobkyně vzneseným k odůvodnění napadeného rozhodnutí a k postupu Mgr. J. K., který jej vyhotovil. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a vypořádává veškeré odvolací námitky žalobkyně. Žádné pochybení ze strany úřední osoby Mgr. J. K. krajský soud nedovodil.

[12] Za správný konečně považoval krajský soud i postup žalovaného, který v odvolacím řízení považoval Mgr. Ing. L. V. (osobu pečující o žalobkyni) za zástupce žalobkyně na základě předložené plné moci.

III.

[13] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítá, že se žalovaný a následně ani krajský soud neřídili závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

[15] Stěžovatelka obsáhle rekapituluje dosavadní průběh řízení a v rámci toho poukazuje na jednotlivé nedostatky v dílčích fázích jak správního řízení (tedy jednotlivých dosud vydaných správních rozhodnutí), tak i nedostatky posudků podaných OSSZ České Budějovice dne 16. 10. 2015 a posudkovou komisí ve dnech 30. 9. 2016 a 20. 8. 2018. Stěžovatelka namítá jejich nesoulad s dalšími listinnými důkazy.

[16] Ve vztahu k napadenému rozsudku stěžovatelka tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s veškerými zásadními námitkami, jež vznesla v žalobě. Nesouhlasí s krajským soudem a jeho závěry obsaženými v odstavci 26. napadeného rozsudku, podle nichž není jeho povinností detailně odpovědět na každou uplatněnou námitku, nýbrž postačí vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Považuje proto napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

pokračování

[17] Stěžovatelka dále namítá, že skutkový stav věci byl zjištěn nedostatečně, je v rozporu se skutečností, se spisem a skutkový stav byl také nesprávně posouzen. Tyto nedostatky nebyly posudkovou komisí ani žalovaným odstraněny. Krajský soud se nezabýval posouzením obou posudků posudkové komise, které jsou ve vzájemném rozporu. Stěžovatelka též namítá, že nelze vycházet z jejího vyjádření v rámci sociálního šetření dne 17. 7. 2018, které je pouze informativní, ale z lékařských zpráv a vyšetření.

[18] Stěžovatelka shodně jako v žalobě setrvává na nesprávném posouzení zvládání základní životní potřeby mobility již před datem 1. 1. 2017, tj. v období od 18. 5. 2016 (resp. od března 2016) do 31. 12. 2016. Ke změně posudkového závěru a uznání nezvládání této základní životní potřeby došlo právě až od ledna 2017, a to pouze na základě zjištěné [obsahuje citlivé údaje]. Posudková komise však neposoudila zjištěnou [obsahuje citlivé údaje] již dle vyšetření z března 2016. oproti [obsahuje citlivé údaje] podle vyšetření z ledna 2017 a nevysvětlila, v čem došlo v období od 15. 3. 2016 do ledna 2017 ke změnám. Stěžovatelka je trvale ležící a závěr o imobilitě teprve 1. 1. 2017 je proto nepravdivý. Stěžovatelka od února 2016 neopustila byt, v rámci sociálního šetření se nepostavila na nohy a o berlích nechodila. Posudková komise ani krajský soud nevysvětlily, v čem spočívá zhoršení zdravotního stavu v souvislosti s uvedenými dvěma [obsahuje citlivé údaje], na jejichž základě došlo ke změně posudkového hodnocení uvedené základní životní potřeby právě od ledna 2017. Stěžovatelka v této souvislosti také upozorňuje, že k závěru o nezvládání určité základní životní potřeby stačí, pokud posuzovaná nezvládá alespoň jednu z aktivit, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb. (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). V rámci aktivit u základní životní potřeby mobilita stěžovatelka nezaujme „stoj“, nepohybuje se v terénu, nechodí po schodech, nenastoupí do dopravního prostředku. Ani při sociálním šetření dne 17. 7. 2018 se nepostavila a nešla po bytě. Uvedené skutečnosti jsou v příkrém rozporu se závěry posudku OSSZ České Budějovice ze dne 16. 10. 2015, dalšího posudku ze dne 30. 9. 2016 i doplňujícího posudku ze dne 20. 8. 2018. Jedná se tedy o základní životní potřebu nezvládanou již od 15. 3. 2016. Stěžovatelka k mobilitě a závěru posudkové komise, že sama potvrdila zhoršení mobility cca 1, 5 roku zpětně přede dnem sociálního šetření (17. 7. 2018) namítá, že vzhledem ke skutečnosti, že se u ní projevuje [obsahuje citlivé údaje] a stěžovatelka si nemůže pamatovat, co bylo před 1,5 rokem, neboť nezná ani počátek této doby, nelze počátek nezvládání uvedené základní životní potřeby posuzovat jen na základě stěžovatelčina sdělení.

[19] Stěžovatelka nesouhlasí také s posouzením základní životní potřeby stravování. Ta byla nejprve v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uznána jako nezvládaná, žalovaný v napadeném rozhodnutí tento závěr přehodnotil a posoudil v neprospěch stěžovatelky. Vzhledem k neschopnosti si připravit stravu i tuto základní životní potřebu stěžovatelka nezvládá. Ani v tomto směru nelze vycházet pouze z výpovědi posuzované osoby o tom, že si jídlo sama připraví. Kromě toho, že stěžovatelka nevaří od února 2016, není schopna sama dodržet stanovený dietní režim, ač je [obsahuje citlivé údaje], není schopná si vybrat stravu a nalít nápoj a přemístit je na místo konzumace. Shledala-li posudková komise v posudku ze dne 30. 9. 2016 stravování nezvládané hraničně a následně posudková komise v doplňujícím posudku a žalovaným v napadeném rozhodnutí posoudili stravování jako zvládanou základní životní potřebu, je nezbytné, aby tuto skutečnost posoudil znalec. Stěžovatelka dodává, že omezená schopnost chůze je podle metodiky též

důvodem omezení základní životní potřeby stravování. V případě stěžovatelky je uvedeně zapříčiněno [obsahuje citlivé údaje] vyplývající z lékařské zprávy očního lékaře, jež byla k dispozici již v době podání žádosti o zvýšení příspěvku na péči ze dne 18. 6. 2015.

[20] Nesouhlasně se stěžovatelka vyjadřuje i k závěru krajského soudu o nepotřebnosti dalších vyšetření a zkoumání zvládání šesté základní životní potřeby (stravování). Krajský soud shledal, že by její posouzení nemohlo mít vliv na rozhodnutí o nároku na příspěvek na péči v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016, neboť závislost by zůstala nezměněna ve stupni II. Podle stěžovatelky posudková komise nerespektovala, že k zásadní změně jejího zdravotního stavu, především k imobilitě, došlo již dne 15. 3. 2016 a tento zdravotní stav je shodný se zdravotním stavem v lednu 2017. Stěžovatelka má za to, že posouzení její závislosti na pomoci jiné fyzické osoby v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016, v němž podle žalovaného není schopna zvládat pouze 5 základních životních potřeb (orientaci, komunikaci péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost) není správný a je v rozporu se zdravotní dokumentací. V případě uznání nezvládání mobility a stravování by již v uvedeném období stěžovatelka musela být posouzena co do závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. Stěžovatelka přitom nezvládala v uvedeném období některou z aktivit v rámci mobility, ale dále i oblékání a obouvání a tělesné hygieny.

[21] Stěžovatelka namítá, že posudek ze dne 20. 8. 2018 vychází v podstatě výlučně z výsledků sociálního šetření ze dne 17. 7. 2018 a z výpovědi posuzované osoby při něm, což je nepřijatelné. Žalovaný si měl vyžádat další znalecký posudek a lékařská vyšetření, která by nebyla postavena na závěrech vyplývajících z výpovědi posuzované osoby, neboť ta není pro výsledky zdravotně způsobilá. Za předpokladu nového zdravotního posouzení stěžovatelka žádá o ustanovení nezávislého znalce. V tomto kontextu totiž poukazuje na loajalitu předsedkyně posudkové komise MUDr. E. vůči lékaři OSSZ České Budějovice MUDr. T. proto, aby nemusel být revidován první posudek ze dne 16. 10. 2015 a prohlášen za neplatný.

[22] Stěžovatelka konečně obecně brojí též proti průtahům ve správním řízení a proti nesprávnému úřednímu postupu ze strany žalovaného.

IV.

[23] Žalovaný vyjádřil nesouhlas s kasační stížností a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu. Krajský soud se velmi důkladně zabýval všemi okolnostmi případu a podrobným rozбором posudků vyhotovených posudkovou komisí. V napadeném rozsudku se podle žalovaného rovněž vypořádal se všemi žalobními body.

V.

[24] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost je důvodná.

[26] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje mimo jiné i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítá, že se krajský soud nezabýval všemi žalobními námitkami, aniž

pokračování

však upřesňuje, který ze žalobních bodů zůstal opomenut. Uvedeným se Nejvyšší správní soud zabýval především, bylo by totiž předčasné posuzovat naplnění zbylých kasačních důvodů, pokud by napadený rozsudek vykazoval vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[27] Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě, založí tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[28] Nejvyšší správní soud však v posuzované věci dospěl k závěru, že krajský soud žádný ze stěžejních žalobních bodů neopomněl. Výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předešel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Nepochybil ani v tom že s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09) upozornil, že není třeba poskytnout odpověď na každou dílčí žalobní námitkou, pokud proti nim postaví úplný a ucelený právní názor, jimiž je vyvrátí. Obdobné stanovisko k nutnosti vypořádat všechny dílčí žalobní námítky zaujímá ostatně ve své judikatuře setrvale i kasační soud. Nelze si nadto nepovšimnout, že stěžovatelka proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a polemizuje s ním, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37, či ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31). O správnosti závěrů krajského soudu pojedná kasační soud dále.

[29] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[30] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylých kasačních námitek. Ty se týkaly posouzení stupně závislosti stěžovatelky na pomoci jiné fyzické osoby v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016, a to zejména s ohledem na tvrzené chybné posouzení zvládání základní životní potřeby mobilita a stravování. Uvedené námítky směřovaly k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[31] Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby (§ 7 odst. 1 zákona o sociálních službách), přičemž stupně závislosti jsou rozděleny podle počtu základních životních potřeb, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Schopnosti zvládat základní životní potřeby jsou vymezeny výčtem aktivit uvedených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Přitom pro závěr, že posuzovaná osoba je při výkonu některé ze základních životních potřeb závislá na pomoci jiné fyzické osoby podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. postačuje, pokud není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro danou schopnost vymezena v příloze č. 1 uvedené vyhlášky.

[32] Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32, vyslovil, že pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit.

[33] Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to na rozdíl od posudkové komise nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38). Posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména těmi, které posuzovaný namítá, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 Ads 77/2013 - 22).

[34] Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, se osoba starší 18 let považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Pokud za stejných podmínek není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, považuje se za závislou ve stupni III. Základními životními potřebami jsou dle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

[35] Z kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatelka neztotožňuje se závěry žalovaného, potvrzenými krajským soudem, zejména pokud jde o základní životní potřebu mobilita (v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016) a stravování (v období od 18. 5. 2016 dále), o nichž posudková komise usoudila, že je stěžovatelka v uvedeném období zvládá. Krajský soud v napadeném rozsudku shledal především doplňující posudek (který z hlediska posouzení mobility vycházel ze závěrů předchozího posudku ze dne 30. 9. 2016) úplným, přesvědčivým a celistvým. Uvedl, že posudková komise přesvědčivě zdůvodnila, proč nebyla závislost stěžovatelky u základní životní potřeby mobilita v uvedeném období uznána a proč ji posoudila jako zvládanou. V návaznosti na to krajský soud doplnil, že změna posouzení základní životní potřeby stravování by sama o sobě neměla žádný vliv na závěry žalovaného o tom, že stěžovatelka je závislá na péči jiné fyzické osoby ve stupni II. Z uvedeného důvodu se blíže posouzením zvládnutí uvedené základní životní potřeby nezabýval. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry neztotožňuje.

pokračování

[36] Naopak přisvědčuje stížnostním námitkám, že posudek ze dne 20. 8. 2018, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, je zatížen nepřesvědčivostí a neúplností odůvodnění, a to z dále uvedených důvodů.

[37] Jak již výše uvedeno, OSSZ ve svém posudku ze dne 16. 10. 2015 posoudila základní životní potřebu stravování jako nezvládanou. K uvedenému dospěla na základě sociálního šetření v místě bydliště stěžovatelky dne 18. 6. 2015, při němž příslušný správní orgán zjistil, že se stěžovatelka dokáže sama najíst, jídlo na talíři vidí, jídlo jí donáší na stůl pečující osoba (pan V.), který jí pokrájí maso, je schopna jíst příborem. V posudku ze dne 30. 9. 2016 posudková komise odkázala mezi jiným na posudkový spis a na uvedené sociální šetření. V rámci posudkového závěru v souvislosti s posouzením sensoriky (v níž je limitována věkem podmíněnou [obsahuje citlivé údaje]) dovodila, že pro uvedené zrakové postižení lze hraničně uznat i nezvládání základní životní potřeby stravování. Posudková komise v posudku ze dne 20. 8. 2018 uvedený závěr změnila. Uvedla v něm, že sama stěžovatelka při sociálním šetření dne 17. 7. 2018 uvedla, že jí sama, jídlo nemusí mít nakrájené a je schopna si připravit sama jednoduché jídlo. Shledala tudíž schopnost zvládat tuto základní životní potřebu v dostatečném standardu. Posudková komise také uvedla, že při servírování jídla je za dostatečný považován pouhý posun jídla po podložce a ani omezená schopnost chůze není podle metodiky LPS jednoznačným důvodem k nezvládnutí uvedené základní životní potřeby. Dodala, že u stěžovatelky není zjištěna [obsahuje citlivé údaje], které by byly důvodem k uznání této základní životní potřeby jako nezvládané. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na tyto posudkové závěry odkázal a považoval tuto základní životní potřebu za zvládanou. Zopakoval, že její uznání by nemělo vliv na konečný závěr o závislosti stěžovatelky na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II.

[38] Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že v souladu s § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., pro závěr o tom, že posuzovaná osoba nezvládá určitou základní životní potřebu, postačí, pokud nezvládá jednu z aktivit, jež tato vyhláška stanoví pro příslušnou základní životní potřebu v příloze č. 1. Ostatně i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„je proto bezpodmínečně nutné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětných životních potřeb v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., a to zejména ve vztahu k námitkám posuzované osoby.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 262/2015 - 34).

[39] Podle zmíněné přílohy č. 1 se v případě základní životní potřeby stravování posuzuje schopnost *vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.*

[40] Jakkoliv žalovaný na základě posudku ze dne 20. 8. 2018 dovodil, že stravování je zvládanou základní životní potřebou, jak shora uvedeno, z vytčeného souboru aktivit, jež má být posuzovaná osoba schopna zvládat pro to, aby byla daná základní životní potřeba posouzena jako zvládaná, je zřejmé, že některými se žalovaný vůbec nezabýval. Ostatně i ze samotného sociálního šetření ze dne 17. 7. 2018, jež bylo jedním z podkladů pro závěry posudkové komise a poté i žalovaného vyplývá, že *„jednotlivé aktivity nebyly při návštěvě testovány“*. Jen stěží si lze tudíž představit, na základě čeho učinila posudková komise a posléze i žalovaný závěr o stěžovatelčině schopnosti zvládat aktivitu „nalít nápoj“,

„přemístit nápoj na místo konzumace“ či také „dodržovat stanovený dietní režim“, když na tyto aktivity nebyla stěžovatelka při sociálním šetření ani dotázána, tyto nebyly testovány a ani z jiných podkladů, na základě nichž posudková komise přijala své posudkové závěry, neplyne, zda tyto aktivity je stěžovatelka schopna zvládat či nikoliv. Závěr o neuznání této základní životní potřeby je tak nepodložený a na základě dosud zjištěného skutkového stavu nesprávný. Žalovaný nevysvětlil, proč přistoupil k přehodnocení zvládání uvedené základní životní potřeby tak, aby jeho závěry obstály ve smyslu požadavků vyplývajících z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 77/2013 - 22.

[41] Obdobného pochybení se žalovaný dopustil i při posouzení zvládání základní životní potřeby mobilita v období od 18. 5. 2016 do 31. 12. 2016. Za schopnost zvládání uvedené základní životní potřeby se podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje stav, kdy je osoba schopna *zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových*.

[42] Stěžovatelka závěr o zvládání této základní životní potřeby rozporovala. Jednak poukázala na skutečnost, že byla nemobilní již od února 2016, [obsahuje citlivé údaje], na němž následně posudková komise založila změnu posouzení uvedené základní životní potřeby s účinností od 1. 1. 2017, bylo zaznamenáno již při vyšetření ze dne 15. 3. 2016. Posudková komise nevysvětlila, v čem se lišil zjištěný stav poškození při vyšetření v lednu 2017 oproti vyšetření dne 15. 3. 2016. Také uvedeným výhradám musí dát Nejvyšší správní soud za pravdu.

[43] Nejen, že posudková komise a žalovaný nehodnotili opět veškeré výše uvedené aktivity, jež má být stěžovatelka schopna zvládat v rámci základní životní potřeby mobilita, ale ve smyslu již citované judikatury podrobně nerozvedli, v čem spočívá ono zhoršení zdravotního stavu [obsahuje citlivé údaje] v období od 18. 6. 2015 (resp. 15. 3. 2016) do 31. 12. 2016 a v jakém rozsahu, aby odůvodnili závěr o změně zvládání této základní životní potřeby právě k datu 1. 1. 2017, a nikoliv již dříve. Nutno dodat, že závěry posudkové komise a navazující závěry žalovaného jsou v tomto ohledu obecné.

[44] Pro období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016 vyšla posudková komise v posudku ze dne 20. 8. 2018 ze závěrů předchozího posudku ze dne 30. 9. 2016, v němž se k otázce hybnosti posudková komise vyjádřila tak, že „posuzovaná nemá doloženu takovou poruchu struktur a funkcí stran nosného a pohybového aparátu, pro kterou by nezvládala jednotlivé aktivity hodnocené u ZŽP mobilita (schopnost stoje, chůze, změna poloh). Doprovod v exteriéru je zdůvodněn vadou zraku, což se ale u této ZŽP nezohledňuje (...) Stejně tak se u této ZŽP neposuzuje mentální či duševní postižení – [obsahuje citlivé údaje]. Za nezvládání nelze považovat doprovod při vycházce z důvodu zvýšení bezpečnosti pro běžné riziko pádu seniora“. Posudková komise zde uvedla, že chůze v chodítku je hodnocena jako přijatelný standard ve zvládání této základní životní potřeby a nadto podle lékařské dokumentace v případě stěžovatelky není žádná těžká porucha rovnováhy. Z uvedené citace je zřejmé, že již v tomto posudku se posudková komise nezabývala posouzením zvládání všech aktivit podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

pokračování

[45] Ani v doplňujícím posudku se posudková komise zvládáním všech těchto aktivit nezabývala. Poukázala na výsledky sociálního šetření ze dne 17. 7. 2018, podle nějž se stěžovatelka sama posadila na posteli, uvedla, že vstává jen s pomocí, po bytě chodí s dvěma francouzskými holemi a s pomocí pana V., nejistotu při chůzi má asi 1,5 roku, ven sama nevychází, jen s panem V., usadí se na lavičku před dům, dál nechodí. Po schodech chodí sama, drží se zábradlí rukama pod dohledem pana V., bojí se pádu. V rámci tohoto sociálního šetření bylo vyzkoušeno jen povstání z postele a chůze po místnosti, z čehož vyplynula nezbytnost intervence druhé osoby. Chůzi v chodítku nebylo možno vyzkoušet pro situační uspořádání v bytě. Posudková komise již na základě uvedeného vyhodnotila, že nedochází ke změně stran vyhodnocení zvládání mobility v období od 18. 6. 2015 do 31. 12. 2016.

[46] Přitom z vyšetření ze dne 15. 3. 2016, na nějž stěžovatelka odkazovala, ukázalo CT [obsahuje citlivé údaje]. Také z MR [obsahuje citlivé údaje] v druhé polovině ledna roku 2017 vyplynula [obsahuje citlivé údaje]. K uvedenému neurolog – člen posudkové komise s odkazem na posouzení zdravotnické dokumentace obecně uvedl, že lékařská dokumentace neobsahuje popis těžké poruchy rovnováhy, nález z CT [obsahuje citlivé údaje] sice byl patologický, ale nebyl natolik těžký, aby doložil neschopnost uvedené základní životní potřeby. Chůze v chodítku je tak opět hodnocena jako přijatelný standard ve zvládání této základní životní potřeby.

[47] Posudková komise však blíže nevysvětlila, zda stav zjištěný v březnu 2016 a lednu 2017 je odlišný natolik, že odůvodňuje změnu posudkového závěru až od 1. 1. 2017, či zda jsou ve shodě, a umožňují tak učinit závěr o vlivu tohoto [obsahuje citlivé údaje] na zvládání posuzované základní životní potřeby mobilita již od března 2016, jak tvrdí stěžovatelka, či i dříve. Posudková komise k tomu opět pouze v obecnosti uvedla, že MR [obsahuje citlivé údaje] provedená v době hospitalizace stěžovatelky na očním oddělení dokládá horší stav, než jak byl popsán při CT [obsahuje citlivé údaje] v roce 2016. Ze zhoršeného nálezu podle ní tudíž lze dovodit [obsahuje citlivé údaje], a tedy i nezvládání základní životní potřeby mobilita od 1. 1. 2017.

[48] Takové závěry nelze považovat za dostatečné, a to i proto, že nebyly dány do souvislosti se stěžovatelčinými schopnostmi zvládat jednotlivé aktivity v rámci uvedené základní životní potřeby (které ve svém celku nebyly ani posouzeny). To však bylo zejména s ohledem na stěžovatelkou uplatňované námitky nutné. Z posudku je zřejmé, že právě [obsahuje citlivé údaje] dávala posudková komise do souvislosti se zhoršováním hybnosti, jež byla posuzována.

[49] Nadto, opřela-li posudková komise závěr o změně hodnocení této základní životní potřeby mimo „novou odbornou dokumentaci“ také o vyjádření stěžovatelky podané prisociálním šetřením ze dne 17. 7. 2018 o tom, že její zhoršená hybnost nastala v době 1,5 roku před tímto šetřením (což by odpovídalo přibližně počátku roku 2017), ve shodě se stěžovatelčím tvrzením Nejvyšší správní soud dodává, že z vícero lékařských zpráv, na nichž je posudek ze dne 20. 8. 2018 založen, vyplývá, že stěžovatelka je časem orientována nepřesně (viz zdravotní dokumentace [obsahuje citlivé údaje] či znalecký posudek MUDr. T. ze dne 17. 7. 2017). Uvedené stěžovatelčino sdělení tak stěží mohlo být podkladem pro závěr o nezvládání uvedené základní životní potřeby právě od 1. 1. 2017.

[50] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že obecný závěr posudkové komise o tom, že neschopnost zvládat tuto základní životní potřebu je dána až od 1. 1. 2017, a nikoli i před tímto datem, není dostatečně odůvodněn, a to především s ohledem na námitky stěžovatelky. Naopak potvrdila-li by se stěžovatelčina tvrzení, závěr o schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu v období od 18. 6. 2015 (nebo alespoň od 15. 3. 2016) do 31. 12. 2016 by nebyl správný. Spolu s odlišným posouzením základní životní potřeby stravování by tak v konečném důsledku mohlo dojít i k přehodnocení závěru o stupni závislosti v období před 1. 1. 2017.

[51] Nejvyšší správní soud dodává, že rozpory v závěrech týkajících se posouzení dalších namítaných základních životních potřeb oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby, které také nebyly uznány jako nezvládané neshledal. Stěžovatelka v kasační stížnosti blíže s odkazem na konkrétní vady posudků a závěry žalovaného posouzení zvládání těchto základních životních nerozporela a přijaté závěry ve vztahu k uvedeným základním životním potřebám pro rozhodné období (18. 6. 2015 – 27. 9. 2018) i s ohledem na poklady ve správním spise a obsah posudku ze dne 20. 8. 2018, jakož i zjištění při sociálním šetření byly dostačující.

[52] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že doplňující posudek ze dne 20. 8. 2018 požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti nesplňuje, zejména pokud jde o posouzení základních životních potřeb stravování a mobilita.

[53] Žalovaný tudíž pochybil, jestliže doplňující posudek považoval za dostatečný pro své rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný v podstatě převzal závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zejména z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků uplatňovaných stěžovatelkou zabýval. Posudek, jenž nenaplnuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem.

[54] Nejvyšší správní soud dodává, že mu nepřísluší posuzovat, zda jsou námitky stěžovatelky pouze odrazem jejího subjektivního hodnocení nebo reflektují její objektivní zdravotní stav. Takové posouzení může provést pouze posudková komise. V dalším řízení proto bude nezbytné se vypořádat si námitkami stran nezvládané základní životní potřeby stravování, kterou posoudil žalovaný odlišně oproti závěru správního orgánu prvního stupně a pečlivě se zabývat i námitkami stěžovatelky a vyvrátit (či potvrdit) pochybnosti o schopnosti zvládat základní životní potřebu mobilita především, ale nikoliv bezvýjimečně, vzhledem k tvrzenému [obsahuje citlivé údaje] již od 16. 3. 2016. V rámci toho je na místě zejména posoudit zvládání jednotlivých aktivit u těchto základních životních potřeb, jak vyplývají z přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Za předpokladu, že na podkladě dosavadních lékařských zpráv a nálezů, jež jsou již součástí správního spisu a dosavadních zjištění (včetně výsledků sociálního šetření ze dne 17. 7. 2018), nebude možno spolehlivě potvrdit či vyvrátit stěžovatelčina tvrzení, bude na místě obstarat doplňující posudek, který se vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, a naplní tak požadavek na úplnost a přesvědčivost. Teprve poté lze ve věci opětovně rozhodnout.

pokračování

[55] Kasační soud naopak nemůže stěžovatelce přisvědčit v námitce o nesprávnosti závěrů posudkové komise pro její zaujatost a především pro podjatost MUDr. M. E., předsedkyně posudkové komise. Jak již uvedl krajský soud, stěžovatelka neuplatnila uvedenou námitku ve vztahu k některému z lékařů posudkové komise či její předsedkyni ve správním řízení, pouze nesouhlasila s jejími závěry. Kasační soud tudíž uzavírá, že žádné skutečnosti zakládající pochybnost o podjatosti posudkové komise či jmenované lékařce nezjistil. Z protokolů o jednání posudkové komise ani ze spisové dokumentace předložené žalovaným nevyplývá, že by členové posudkové komise měli osobní zájem na výsledku řízení nebo že by informace o věci získali nepřipustným způsobem. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by vzbuzovala důvodné podezření o nepřátelském vztahu lékařů ke stěžovatelce či jejímu zástupci (panu V.). Ostatně sama stěžovatelka kromě obecného tvrzení žádný konkrétní důvod podjatosti členů posudkové komise či její předsedkyně také neuvedla. Takovým tvrzením není ani ničím nepodložená domněnka o snaze předsedkyně posudkové komise „potvrdit“ posudkové závěry lékaře OSSZ České Budějovice MUDr. T.

[56] Závěrem stěžovatelka namítá průtahy v řízení a nesprávný úřední postup ze strany žalovaného. Tuto argumentaci však neuplatňovala ve správním řízení ani v žalobě. Žalovaný stejně jako posléze krajský soud neměli povinnost ani důvod se uvedeným zabývat. Stěžovatelce nic nebránilo namítat tyto skutečnosti již v žalobě. V takovém případě by bylo povinností krajského soudu i tyto námitky vypořádat. Jestliže je však stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, jedná se o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka ostatně s touto výtkou nespojuje žádné konkrétní procesní vyústění a blíže ji ani nerozvádí. Zbývá tudíž pro úplnost dodat, že judikatura správních soudů dlouhodobě setrvává na názoru, že pouze nepřiměřená délka řízení nemůže mít bez dalšího vliv na případnou zákonnost vydaného správního rozhodnutí.

VI.

[57] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vzhledem k vytčeným vadám měl ke zrušení rozhodnutí žalovaného přistoupit již krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto spolu se zrušením napadeného rozsudku rozhodl i o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm je žalovaný povinen respektovat zde vyslovený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

[58] Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci jako poslední, je proto povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout o celkových nákladech soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelce, jež by jako v řízení úspěšná účastnice měla nárok na náhradu nákladů řízení jak před krajským soudem, tak i za řízení o kasační stížnosti. Podle obsahu soudních spisů jí však žádné náklady nevznikly. Žalovaný nebyl ve věci procesně úspěšný. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

[59] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 4 Ads 495/2019 - 56, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Ing.

Pavel Fabian, advokát. Nejvyšší správní soud však ze soudního spisu nezjistil žádný úkon, který by bylo možné podřadit pod ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za nějž by ustanovenému zástupci náležela náhrada. Uvedený zástupce ostatně ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady neuplatnil. Nejvyšší správní soud proto zástupci stěžovatelky náhradu odměny a hotových výdajů za její zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu